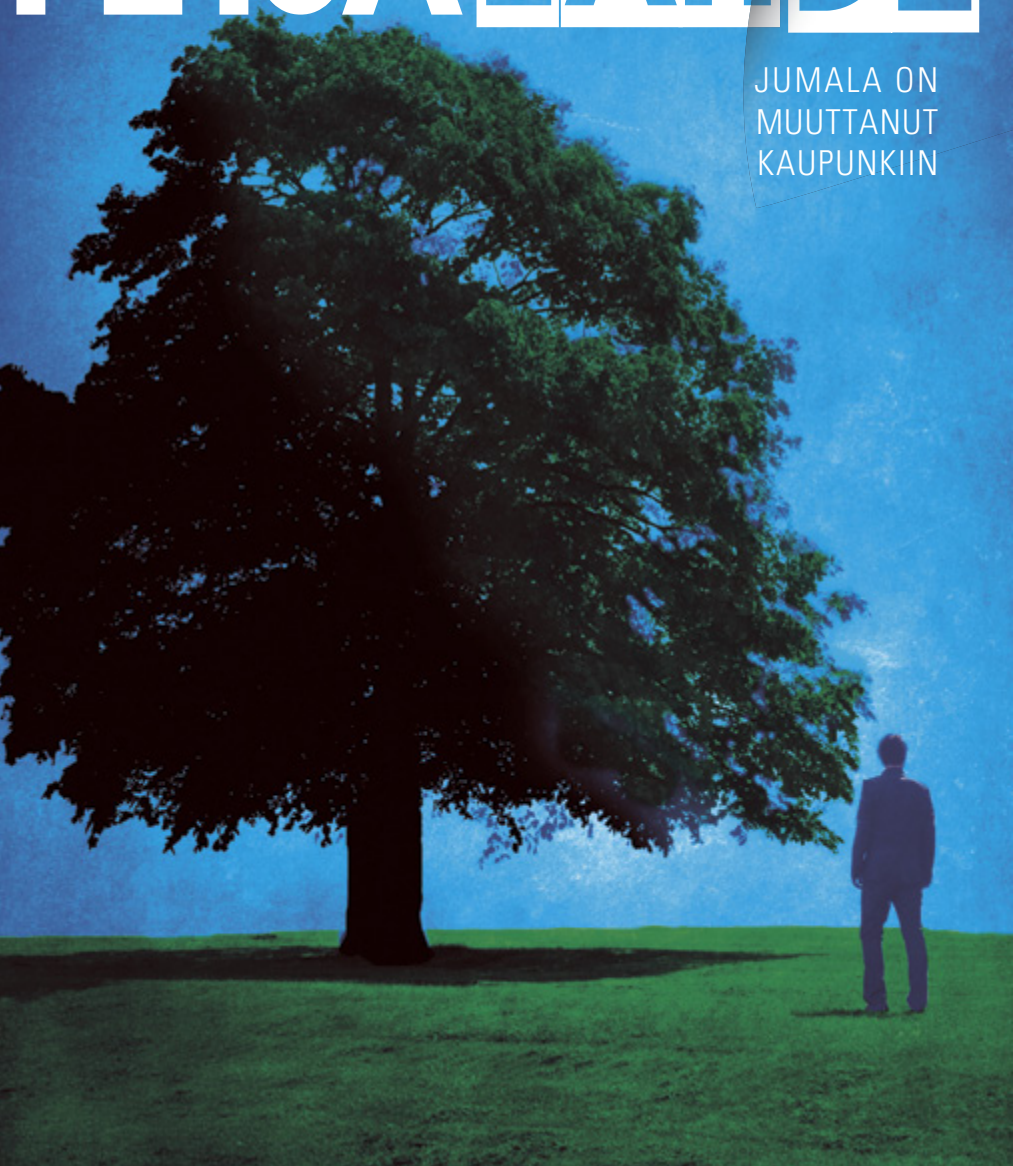

WSOY

PETJA LÄHDE

JUMALA ON
MUUTTANUT
KAUPUNKIIN

Petja Lähde

JUMALA ON
MUUTTANUT
KAUPUNKIIN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© PETJA LÄHDE
ISBN: 978-951-0-40343-3
PAINETTU EU:SSA

Elinalle

*Maaseutu vaipunut kyyneliin,
sillä Jumala on muuttanut kaupunkiin.*

ISMO ALANKO »MUOVIRUUSUJA OMENAPUISSA»

PROLOGI

Ukkonen runnoi Päijänteen itärunkoa. Piiskasi korjuuta kaipaatvat pellot, viljavarastot, hylätyn kyläkoulun ja rikaksi kasvaneen jalkapallokentän ruostuneet maalit. Raateli mattolaitureita koristaneet iskelmätähtien julisteet ja kalliolla laiduntavat ruskeavillaiset lampaat.

Mutta nyt on pouta.

Mäkitupalaismuseon saunan kuistilta uskaltaa supikoira märälle nurmelle. Se on vapissut hirsien alla myrskyä paossa. Supi ravistaa hiekat turkistaan ja nuuhkii yön raikkautta. Se on päättänyt ylittää risteyksen.

Viritetty moottori karjaisee jostain vaaran takaa. Ääni lähenee, ja kun kiiltäväksi vahattu auto laskee kohdalle, sen sisältä jumppaava basso värisyttää tien vieressä ruohoa. Takapenkin ikkunasta työntyy miehen naama, käsi ja kädessä olut. Nuoren katse valuu väsymystä. Tölkki lentää pientareelle ehtineen supikoiran perään. Auto jatkaa loivasti ylös. Basso vaimenee.

Hiljaista.

Kyltti on pultattu koivun runkoon. Siinä lukee: Kilometrinpituinen tie. Supi köpöttää piennarta kyltin suuntaan. Roudan viiltämän asvaltin toisella puolella alkaa järvi, toisella symmetrisesti rajattu kuusimetsä. Puiden latvoista kasvaa kirkon torni ja sen kruununna risti.

Toyota pysähtyy vaaran laelle. Supikoiraa tökillä kivittänyt astuu ulos. Mies on laiha vaatteisiinsa. Terävät luut pistävät olkapäistä, naama on rokonarvilla. Hänen ilmeestään voi nähdä luke-mattomat unettomat yöt ja hävityt haaveet. Väsyneen matka liftaten Helsingistä Suomen sydämeen on ottanut lähes vuorokauden. Mies hyppää ojan yli metsään ja jatkaa läpi nuoren koivikon, joka tummuu havuiksi kivikkoisen mäen päälle. Mies näkee puiden välistä järven ja pienen mökin. Kodin.

Supikoira on ehtinyt Kilometrinpituisentien loppuun. Sen edessä aukeaa mukulakivitori, kauppa ja ravintola. Torin pohjoista puolta hallinnoi keltainen kunnantalo massiivisine parvekkeineen, eteläistä vapaapalokunnan rosoiseksi muurattu laitos. Hiekkatie nousee kirkonmäelle, jossa vanha tammi seisoo hautausmaan porttina. Toinen tie laskee rantaan, vierasvenelaituriin. Kalju saareke paljastaa päänsä keskelle selkää, jonka mainingit käyvät.

Supi äkkää kultaturkkisen kissan paloaseman katolla, murisee kunnes kyllästyy, jatkaa torin halki ohi vinoon kasvaneen omenapuun ja katoaa kirjaston hirsivajan takaa metsään.

Aurinko viiltää harmaaseen haavan. Ensimmäiset säteet luovat aavistuksia kirkon kuvioituihin ikkunoihin. Hautausmaan kivet nousevat usvasta kuin esiripun takaa.

Mitään ei kuulu, ketään ei näy, mutta se ei tarkoita kylän olevan autio. Talot ja mökit nukkuvat havumetsän kätköissä ja lukuisissa saarissa.

Kunnantalon päätyyn on vasaroitu lasivetriini, johon on liimattu kunnan vaakuna. Vitriinin alla alkaa betonista valettu perustus.

Ja siihen betoniin tämä tarina päättyy, ennen kuin aurinko seu-

raavan kerran laskee. Päähenkilöt heräävät kohta, tahoillaan, yksinäisinä omiin kohtaloihinsa sotkeutuneina, niin kuin ihmisluontoon kuuluu. He etsivät; välillä itseään, välillä toisiaan, paikkaansa salakavalasti etenevässä vallankumouksessa, jonka aatteena on perhe, ura, hyvinvointi ja onnellisuus, päämääränä niiden kaikkien yhdistäminen.

He tahtovat tietää mistä on kysymys.

I

PAULUS

Sisäänhengitys – minulla on kaikki hyvin – uloshengitys.

Sisään – ihana perhe, joka on terve – ulos.

Sisään – minulla on töitä – ulos.

Sisään – olen tyytyväinen itseeni – ulos.

Onnellinen. Läsnä ja kiitollinen.

Pitkä sisäänhengitys, kuuntele hiljaisuus, pitkä uloshengitys, kuuntele hiljaisuus. Kaikki hyvin. Sisään, ulos, keskiviikon palaveri, syksyn treenit, rooli, taas laulua ...

Vittu!

Keskity. Hyväksy ajatuksesi, päästä niistä irti, olivat ne hyviä tai huonoja.

Edes viittä hengitystä en kykene rauhoittamaan. Ajatukset, kuin kuuntelisin kymmenen urheilutapahtuman selostuksia yhtäaikaa. Tätä hetkeä ei ole, on vain menneisyyden mokat ja tulevaisuuden pelot. Viisitoista sekuntia tässä ja nyt. Kuinka vaikeaa voi olla.

Viinalla. Alkoholi, ainoa tapa elää hetkessä. Kakkospäivän jurri on autuus. On vain minä, ei huomisen laskuja, ei eilisen nousuja. Mutta alkoholia ei enää minulle.

Pysyvyyttä minä haen. Onnellisuutta. Itseäni. Tasapainoa ja hyväksyntää. Keneltä? Itseltäni.

Terapeutti ehdotti: jätä viina.

Ystäväni sanoi: jätä viina.

Vaimoni anoi: jätä viina.

Minä jätin. Ja kärsin.

Terapeutti neuvoi myös kirjoittamaan, mutta mitä enemmän kirjoitan, sitä intohimoisemmin selostajäänet metelöivät.

Kirjoita elämästäsi, terapeutti sanoi, ei kirjaa vaan aikajanasi paperille, kynällä, ranskalaisilla viivoilla, hyvät asiat, elämäsi tärkeät tapahtumat rehellisesti mitään lisäämättä ja kipeimpiä muistoja unohtamatta.

Mitä sinä haluat? kutistaja intti.

Haluan olla puoli tuntia tyytyväinen!!

Mitä sinä pakenet? Mitkä ovat traumasi?

Minulla ei ole traumoja.

Jos ihmisellä ei ole tunnistettavaa traumaa, hän kehittää sellaisen. Se on identiteetin rakennuspalikka.

Jaahas.

Istun rantasaunan terassilla aamuauringon lämmittäessä varpaita. Näen järven tyynenä, saaren vastapäätä ja haistan elokuun. Se tuoksuu mädältä omenalta.

Kädessäni on pahvikantinen lehtiö, johon poikani on piirtänyt ninjan, eli muutama viiva sikin sokin toistensa lävitse. Selaan sivuja. En saa selvää kirjaimista. En osaa enää kirjoittaa kynällä, olen liian kauan näpytellyt tietokoneelle. Omis-
tuskirjoituksienkin kirjoittaminen kolme vuotta sitten oli vai-

keaa. Käsi ei totellut, sormet etsivät näppäimiä. »Rakkautta kesään» kirjoitin jokaisen esikoiskirjani alkusivulle, joka eteeni tuotiin. K-kirjaimet näyttivät l-kirjaimilta ja a:t ja u:t sekoittuivat toisiinsa. Erään kirjakaupan haastattelussa rustasin kymmeneen kirjaan omistuksen ja rannettani ja kyynärpäätäni särki päivän.

Perseluihin koskee.

Puiset portaat johtavat saunan terassilta laiturille, ovat karheat. Yritän istua ergonomisessa asennossa, rintaranka suorassa ja pää rennosti kuin kupissa, jalkapohjat tukevasti alimmalla portaalla, polvet yhdeksänkymmenen asteen kulmassa. Asetan lehtiön viereeni, vapautan käteni reisieni päälle ja yritän taas hengittää, sisään ja ulos. Lasken viiteen. Onnistun kymmenen sekuntia, kunnes mieleni valtaa eräs kollegan vuosia sitten antama palaute roolistani. Masennun sekunnin sadasosassa. Siinä olen hyvä, ehkä maailman nopein. Masentumisessa. Hengitän.

Absoluuttinen sävelkorva on kirous. Räkätti kirkuu C:n ja Cisän välissä kuin AC/DC:n Brian Johnson. Valitse jompikumpi vitun räpyttelijä.

Keskityn. Ärtymys on ok. Räksä on ok. Ei se tiedä länsimaisesta tonaliteetista. Se laulaa (omasta mielestään kauniisti, kuten esikuvansakin) iloisena vailla murhetta. Sillä on kaikki mitä se tarvitsee, se ei haikaile menestystä. Sen elämä on yksinkertaista, päämääränä ruoan hankinta. Räkätti kuoriutuu munasta, kirkuu untuvikkona pesässään, aikuistuu tippumalla maahan, ja jos orava tai joku muu peto ei sitä nappaa, se löytää siipensä ja lentää elämään.

Minä haikailen superkuuta taivaalta, en suostu keskinkertaisuuksien liikakansoitettuun maailmaan. En saavuta tyytyväisyyttä tai onnea. Olen liikkeessä silloinkin kun olen paikallani. Syödä en osaa, olen syövinäni, en maista mitään. Nukkuesani olen nukkuvinani. Olen mielisairas, eikä alkoholikaan enää pelasta.

Minulla on täydellinen vaimo, jota varjollani estän kukoistamasta. Vaimo on minulle itsestäänselvyys, hänen pitäisi lähteä ja elää arvoisensa elämä. Minun täytyisi kadota ja vapauttaa hänet, mutta en uskalla, koska jään yksin ja tuhoudun.

Minulla on kaksi lasta, ihania enkeleitä. Kun leikin, tai olen leikkivinäni poikani kanssa, kyllästyn. Viisi minuuttia haukotteltuani hivuttaudun koneen ääreen jollakin verukkeella surffaamaan turhuuksia. Eikä se enää edes vaivaa minua. Sitten kun poika pelaa futisjoukkueessa (pelaa jo), lupaan tulla matseihin. Näin uskottelen vaimolleni. Paskat. Synnytän uusia verukkeita. Perheen lähtiessä sunnuntain aurinkoon, jään sisälle. Vetoan työkiireisiin ja minun pitää levätä, jotta saan deadlinet kiinni. Katsos vaimo, on pakko puskee duunia, jotta elintaso pysyy. Jos vaimollani on vastalause, kumoan sen viitaten kohtalaisiin tuloihini. Minulla on masennus, burnout ja kaiken maailman tuskat harteillani kuin kivenkantajalla muinaisessa Egyptissä.

Toinen lapsista on kaksi ja kaunis kuin vain oma voi olla. Mutta minä en herää aamuisin. Ei meillä ole mitään aamuvuoroja. Minä maksan ne laskut.

Minulla on myös tytärpuoli, viisas kuin ikänsä lukenut. En tiedä rakastanko häntä, ei minun tarvitse, hän ei ole minun.

Hengitys on tihentynyt, pulssi lyö kuin maastopyöräillessä Aulangon ylämäissä. Ei tule mitään. Lopetan hengittämisen. Nyt.

Ei onnistunut, en osaa.

Joka viikonloppu ja pahimmillaan muutaman kerran viikollakin katoan, tai siis katosin baareihin. Nythän olen raitis ja täydellinen! (lue: tylsä ja hapan) Selitin vaimolleni tarvitsevani ihmisiä ympärilleni. Kippoloissa on kontakteja, sieltä voi saada keikan, roolin tai aiheen kolumniin. Se on parhaaksi perheelle, sillä jos olisin koko ajan kotona, tulisin hulluksi ja se olisi paha, paha juttu.

Kun hylkäsin viinan, tapoin sosiaalisen elämäni.

Join usein itseltäni muistin. Tyhjensin pääni aakkosista tai roolianalyyseistä, selitin vaimolleni. Totta toinen sana. Humalassa olin hauskempi, läsnä. Kun meillä oli vieraita, niin pienessä nousussa olin paljon mukavampi. Jaksoin leikkiä lasten kanssa, olin oikeasti kiinnostunut muiden asioista, olin isä, aviomies ja seuramies. Alkoholiharha. Ryyppyn jälkeiset masikset uskottelin itselleni olevan vain kemiallisia reaktioita, joita ne itse asiassa olivatkin. Olin kiukkuinen, kunnes puhdistuin, ja tiesin saavani nannaa verenkiertoon.

Mistä tämä kaikki johtuu?

Kirjoita, neuvoi terapeutti, jonka tyyriille tuolille vaimoni minut istutti.

Kirjoita vittu itse, niin minä laskutan.

Nostan lehtiön syliini. Ninja kirkuu kannessa. Pahvi on lämmin ja vastaanottavainen, kuin se haluaisi tulla täyteen traumaattista tekstiä, kuin se janoaisi häpeällisiä totuuksia. Saamansa pitää.

Lyijypilli puskee esiin puusäleiden keskeltä, työvälineeni kuluu väärästä päästä. Avaan muistikirjani kuminauhan ja tuijotan ensimmäistä sivua. Siinä on töherrystä, omaani, revin sen, rytistän palloksi ja heitän laiturilla lojuvaan ämpäriin kuin koripallon, kaksi pistettä.

Toisellakin sivulla on tekstiä.

Sain Särkänniemessä delfinin pyrstöllään katsomoon singonneen rantapallon ilmasta kiinni.

Voitin ala-asteella koulumme ruokalan nimenantokisan ehdotuksellani Omena. Koko luokka sai jäätelötikut palkinnoksi.

Voitin viimeinkin Hippohiihdot monen hopean jälkeen.

Päysin Teatterikorkeakouluun ensimmäisellä yrittämällä.

Sain vuoden hampaitani kahlinneet raudat pois. Lääkäri sanoi, ettei niistä ole minun tapauksessani mitään hyötyä. Sinulla on, poika, liian pienet legot tähän maailmaan, laukoi hän. Traumako?

Kirjaimet kulkevat diagonaalissa vasemmalta alas oikealle. Revin listani.

Kolmas sivu on blanko.

Nyt nopeasti jotain järkevää paperille, ennen kuin muut heräävät ja avaavat onnellisina oluen ja hyppäävät pommilla laiturilta.

Tunnen sen. Kylmä oluttölkki napsahtaa, vaahto pursuaa ja huuhtelee viikset. Ensimmäinen huikka soljuu lempeästi kitakeen, viilentää nielun ja kurkkutorven ja asettuu vatsalaukuun odottamaan seuraavaa. Jospa vielä tämän kerran.

Ei.

Kirjoita, hengitä.

Jos olisin japanilainen taiteen mestari, olisin tehnyt keskittymisrituaalin, jota olisin harjoitellut oman mestarini kanssa vuosia. Rituaalin jälkeen siirtäisin minän syrjään ja kynä tekisi tehtävän puolestani. Mutta en ole. Olen länsimaisen mullekaikkihetimetodin orja, jonka varastosta ei löydy sanoja: kärsivällisyys ja harmonia.

Kynän terä katkesi, puristinko sitä turhan lujaa. Hiki. Virvoitan itseäni järvessä, sitten teroitan kynän ja aloitan.

Laiturin päästä näkyy hiekkapohja. Iljettävä vesikasvi luihertelee kuin käärme. Pieniä kaloja puikkelehtii sen ympärillä. Hyppään sivuun. Plumps. Kylmää. Vuosi vuodelta vesi muuttuu viileämmäksi.

Pinnan alla kaikki katoavat, äänet, painovoima, elämä ja minuus. Jään tänne, upoksiin, vedän vettä keuhkoihin ja leijun pois, ajelehdin ulapalle. Pulssi kiihtyy, keuhkoista puristaa. Elämä sisälläni hamuaa veden pintaa. Se on koulutettu taistelemaan viimeiseen asti kuin merijalkaväen sotilas. Minuus tahtoisi jäädä ja kadota, mutta elämä voittaa.

Happi kirvelee keuhkoja.

Muutamalla vedolla uin niin matalalle, että saan jalkani pohjaan. Olen kaulaani myöten vedessä. Kulli ja pallit pyrkivät ylöspäin. Ne haluavat elää.

Nousen laiturille ja ravistelen vartaloani kuin koira. Tuuli viilentää. Aurinko imee pisarat iholtani, keskityn siihen, katoaviin pisaroihin. Tasaan hengitykseni. Nousen portaat terassille ja istun. Lankkuihin piirtyy vetiset jalanjäljet, jotka haihtuvat nopeasti. Nappaan nuuskapussin purkista ja ohjaan sen kielelläni

ylähuuleen. Tupakan olen jättänyt. Suljen silmäni ja hengitän, päässä pyörii. Avaan lehtiön kolmannen kerran. Suljen. Nousen ja haen puukon. Teroitan lyijyn.

+++

Olin jo mahassa niin pyrkyri, että lääkärit katsoivat parhaaksi ajatuttua äitini ambulanssilla pääkaupunkiin. Olen aina kertonut syntyneeni Helsingissä, koska häpesin Poria. En tosin muista siitä kauyngista kuin jazzit, nekin aikuisiältä ja hatarasti.

Porista muutettiin Jyväskylään. Sieltä alkaa minun tarinani, ensimmäiset muistoni.

Mitkä?

En tavoita ensimmäisiä muistojani. Ahvenanmaa, keinu, pitkä hiekkaranta. Olin kaksi, ei sitä voi muistaa. Ehkä minulle on kerrottu Maarianhaminan reissusta ja pidän sitä muistona.

Esikoulu Gummeruksenkadulla puisessa rakennuksessa, joka näytti Muumitalolta. Ullakolle vievät natisevat portaat. Avasin oven ahtaaseen huoneeseen, auringon säteet lävistivät pölyisen mosaiikki-ikkunan. Tunkkainen kirjojen haju ja mies, joka ei ollut päiväkodin hoitaja. Ruskea takki, jossa kyynärpäiden paikalla nahkaiset läpyskät, kalju ja hienhaju. Puheterapeutti. Minulla oli ja on vieläkin S-vika. Silloin se oli ongelma, nykyisin persoonallista. Joka tors-tai, kappas, muistan päivän, tunnin ajan istuin ruskeatakin kanssa ja treenautin löysää kieltäni kummallisilla harjoitteilla. Terapeutti äänteli kuin eläin ja vääntyi pelottaviin ilmeisiin, joita minun tuli matkia. Kieli rullalle, kieli ulos, kieli väärinpäin, suhu kitalakeen ja suhu poskeen. Vihasin sitä, pelkäsin, mutta se on ensimmäinen to-

dellinen muistoni. Ei mitään onnellista, kuten isä tai äiti, turva, aurinko, järvi, lämpö, lumipallo, sisko, karkki, tissi tai leikkiauto, vaan Jammu-setää muistuttava terapeutti ja irvistykseen vääntynyt suu ja S.

JAN

Hän istuu puiston penkillä heilutellen jalkojaan jotka eivät yllä hiekalle. Tuuli tanssittaa hänen hiuksiaan.

Hän kääntää suloiset kasvonsa ja hymyilee minulle. Istun penkin toiseen pätyyn.

Uskallan lähemmäksi.

Hänellä on sylissään palmikolle letitetty nukke, tennarit, mekko ja pehmeät käsivarret. Siirryn liki, reiteni koskettaa hänen polveaan. Silitän hänen poskeaan. Hän ei pelkää, hyväksyy. Lasken sormeni hänen paljaaseen olkapäähänsä. Käännyn. Kämmeneni etenee kohti hänen lantiotaan.

Samassa isäni tarttuu minua kurkusta, lyö kumaraan ja raahaa kohti tammea. Isä pujottaa silmukan kaulaani, heittää köyden oksan yli, vetää kunnes jalkani irtoavat maasta. Henkitorveni rutistuu, silmät pullistuvat kuopistaan.

Näen tytön istuvan penkillä ja katsovan minua hymyillen kuin enkeli.

+++

Herään sakastin lattialta työpöydän ja pianon välistä.

Joskus soitan yöhön epävireisin sormin jotain kaunista, katselen ikkunasta nurmikenttää ja sen takana kuusikkoa, ja unohdan.

Yritän unohtaa.

Aamuyöllä kolkutti mies ovea. Avasin tokkurassa. Esittäytyi Olliksi.

Mitä tarkoittaa kuoleman jälkeinen elämä, hän kysyi katse massiivisissa kattohirsissä.

Raamatussa on selitetty, vastasin haukotellen, voin etsiä sinulle kohdan.

Ei Raamattua. Mitä mieltä sinä olet? Onko se ihmisen toinen mahdollisuus, Olli jatkoi. Hänen poskensa olivat rokonarvilla.

Se on monimutkainen asia, sopersin.

Joko on tai ei. Uskotko siihen?

Tieteellisesti en ole varma, mutta hengellisessä mielessä koen sen olevan mahdollista. Se vaatii uskoa, vastasin. En minä tiedä siitä mitään, olisin halunnut sanoa. Anna minun nukkuu.

Pelottava, Olli mumisi ja osoitti alttaritaulua, jossa Johannes kastaa lasta.

Jäin katsomaan maalausta. Käännyin kysyäkseni mitä Olli tarkoitti, mutta hän oli poistunut.

Pakenin sakastiin. Kysymys toistui pianon kiiltävästä pinna. Onko ihmisellä toinen mahdollisuus?

Istuin pöydän ääreen ja aloin kirjoittaa. Kunnes nukahdin.

+++

Mitään tai ketään ei vihata tässä maailmassa kuin minunlaisiani, ei edes terroristeja.

Luulin sen olevan murrosiän epävarmuutta.

Mutta halu oli varma.

Pieni kaupunki meren äärellä. Kansalaisadressein pelastetun vanhakaupungin sokkeloissa, kauniiden puutalojen väleissä riistelee satoja vuosia vanhat mukulakivikadut. Kaikki tuntevat toisensa.

Poliisi löytää minut ennen pitkää. Ajatus on rikos.

Lööpeissä shokeeraavat karneat rikokset joka puolella Eurooppaa, Suomessakin. Vain syytöksiä, ei ainuttakaan ymmärtävää kirjoitusta. Miksi olisi? Kaveripiiri keskustelee uutisista, olen jyrkimmin vastaan, huudan hirviöille kuolemantuomioita. Huudan niin kovin, että itken.

Olen hirviö.

Kiellän seksuaaliset tuntemukseni, mutta ne virtaavat murrosikäisen ruumiissa niin voimalla, ettei niitä voi padota. Pahimpia ovat perhejuhlat, joissa on lapsia.

Käyn lukion toista erinomaisin tuloksin, mutta iltaisin ja viikonloppuisin erakoidun tietokoneen ääreen. Saattaa kulua viikko etten puhu kenellekään, edes äidilleni. Pakenen metsään, kiroan puille, kallioille ja merelle. Runkkaan hylätyssä kalastusmökissä, jonka seinällä roikkuu koukkuja joihin haluan hirttäytyä. En uskalla.

Pornosivuille uskallan. Yritän väkisin syttyä aikuisten välisestä seksistä, hinkkaan itseäni, mutta en tunne kuin kipua.

Valehtelen lääkärille väsymystä ja yksinäisyyttä. Äiti ehdottaa koulupsykologia, koska pelkää haamuani. En voi avautua vieraille asiasta, jota ei saa olla olemassa. Tapaamiset loppuvat.

Luen, että hirviöitä on useissa tapauksissa käytetty hyväksi lapsena, tai muuten henkisesti pahoinpidelty. Kysyn äidiltä lapsuudestani, olenko kenties ollut hoidossa jossakin, mistä en muista mitään, mummolassa tai ystävillä. Isästä sitä en usko hetkeäkään. Mitään ei löydy; äiti, kotiäiti ala-asteelle saakka isän työskennellessä ympäri maailmaa. Olen kuin kuka tahansa onnellisen perheen ainoa lapsi.

Pedofilia voi olla synnynnäistä kuten heterous, homous tai transseksuaalisuus.

Abiturienttivuoden syksy.

Herään painajaiseeni. Hoipun kylpyhuoneeseen ja oksennan. Kompuroin suihkun alle. Pelkään alastonta ruumistani, joka on nuori ja elinvoimainen. Pelkään sitä, mihin se kykenee.

Isän stilettipartaveitsi.

Ensimmäinen viilto on kevyt, veri värjää veden hailakan punaiseksi, toinen vie voimat, kolmas on tuskaisin.

Ellei äiti saapuisi tyhjentämään pesukonetta, valuisin kuiviin, mutta koska ovi on unohtunut auki, hän tulee, ja kirkaisee isänkin paikalle.

Herään sairaalassa hirvittävään päänsärkyyn side ranteessani. Huone on vaalea ja kirkas kuin taivas, mutta taivas se ei ole. Olen elossa. Alapäähän koskee. Hivutan peittoa ja kurkistan housujen sisään. Kolmas viilto on sattunut penikseni tyveen.

Äiti kieltää tapahtuneen naurahtaen joka lauseelle lopun. Isä etsii ymmärrystä sateisesta illasta. Hänen ilmeensä heijastuu ikkunasta paljastaen kyvyttömyyden käsitellä asiaa. Ei hänen poikansa voi yrittää itsemurhaa, viillellä itseään.

Pääsen kotiin.

Riippuva kattolamppu valaisee keittiön pöydän ääressä vanhempien kasvot kuin kuulusteltavien. Epäröin hetken heidän avuttomuutensa edessä, mutta sitten aloitan.

Kyynelet raivaavat tien äidin silmiin, eikä hän enää kykene näkemään minua, tai mitään muutakaan ympärillään. Itkee vain. Isä kolauttaa polvensa pöydän reunaan noustessaan. Kuppi kaatuu, kahvi läikkyy. Saatana, kuulen hänen huutavan eteisessä juuri ennen kuin ovi pamahtaa. Äiti peittää kasvonsa. Kattolampun liike aaltoilee varjona seinällä.

Lokakuu syntyy yöjunassa halki Suomen.

Aamulla saavun Helsinkiin.

+++

Tytön isä on Pupin pitäjä.

PETJA LÄHDE

JUMALA ON
MUUTTANUT
KAUPUNKIIN

Pienen kylän torin laidalla kohoaa keltainen kunnantalo, jonka perustus on valettu betonista. Ja siihen betoniin tämä tarina päättyy, ennen kuin aurinko seuraavan kerran laskee.

Päähenkilöt heräävät kohta, tahoillaan, yksinäisinä omiin kohdaloihinsa sotkeutuneina, niin kuin ihmisluontoon kuuluu. He etsivät itseään, toisiaan ja paikkaansa salakalavasti etenevässä valankumouksessa, jonka aatteena on perhe, ura, hyvinvointi ja onnellisuus, päämääränä niiden kaikkien yhdistäminen.

He tahtovat tietää, mistä on kysymys.

<p>#kirja WWW.KIRJA.FI</p>	 <p>9 789510 403433</p>	
	84.2	ISBN 978-951-0-40343-3